

Kommer det mig, at de Herrer, der have det Standpunkt, maae komme til at vedtage det. — Det, jeg nærmest havde begjært Ordet for, var for en kort Udtalelse med Hensyn til Bestemmelsen i Lovens § 10. Jeg tillod mig allerede ved 1ste Behandling at røre ved dette Punkt, og navnlig at paavise, at den Bestemmelse ikke var heldig med Hensyn til den Deel af dette Lovudkastis Hverv, som bestaaer i paa et vist Punkt at forberede Overgangen fra den nuværende Tilstand til den kommende, forbedrede Retspleiens Afvikelse fra Forvaltningen, idet nemlig en Deel af Forvaltningen af de Umhyndiges Midler herefter henlægges under Skifteretten, og jeg tillod mig at bemærke, at den under en kommende Tilstand ikke vilde kunne bruges; men det vilde da være nødvendigt at træffe noget forandrede Bestemmelser, vel sagtens i den Retning, at henlægge det til Amtterne, idet det ikke vil kunne tænkes, naar først Retspleien stilles fra Forvaltningen, at Skifteretten vil kunne staae under Tilsyn af Amtmanden osv., saaledes som der staaer i § 10. Men dette Punkt skal jeg lade ligge, da det, som sagt, under de nuværende Forhold vel kan gaae. Men der er en anden Side af Sagen, der allerede nu frembyder sig som noget mislig, det er den, at Forholdet allerede nu er blevet noget uklart derved, at alle disse Forretninger, som omtales i § 10, ere blevne henlagte til Skifteretten. Det er nemlig baade Tilsynet med Umhyndiges Bøerger, Umhyndiggjørelse, Bestikkelse af Bøerger og Curatorer osv. Saaledes som Forholdet nemlig nu er, er Skifteretten en fuldkommen judicial Autoritet, en dømmende Autoritet. Ganste vist har den, ikke just som den høitærede Justitsminister hittede ved forrige Behandling, administrative Forretninger, men administrative Forretninger; men selve disse administrerende Forretninger betragtes dog som judicielle Acter, som Retsafgjørelser, der kun ere underkastede Appel til høiere Domstole, men med Hensyn til hvilke der ikke er nogen Recurs til høiere Øvrighed. I det Dieblit alle disse

Forretninger henlægges til Skifteretten, vil det saaledes fra Først af komme til at stille sig tvivlsomt, om ikke Følgen vil blive den, at de gaae over til at blive judicielle Handlinger, Noget, som jo ved første Diekast kunde synes saa meget mere sandsynligt, som det jo er Noget, der ikke er ukjendt andre Steder, f. Ex. at navnlig Umhyndiggjørelse er en Retshandling. Jeg antager nu imidlertid ikke, det kan være Meningen her, og i ethvert Tilfælde burde det ikke være Meningen; thi jeg troer, at der imod at betragte Umhyndiggjørelse for Fremtiden som en Retshandling, frembyder sig den afgjørende Indvending, at der i Lovgivningen savnes enhver Regel for, hvorledes Proceduren eller Fremgangsmaaden skulde være paa dette Punkt. Jeg troer derfor, at Tanken maa have været, at Skifteretten i disse Punkter skal fungere som administrativ Autoritet, Noget, som der jo heller ikke kan være nogen aldeles afgjørende Hindring for, da her kun er Tale om Skifteretter udenfor Kjøbenhavn, der jo alle beklædes af Personer, som have baade administrative og dømmende Forretninger, men jeg har ønsket at udtale dette, navnlig for at faae det staaet fast, at Forholdet maa opfattes som en administrativ Handling, og jeg antager, at den høitærede Justitsminister vil bekræfte, at jeg har Ret i denne min Forudsætning.

Justitsministeren: Jeg skal hertil bemærke, at man har tænkt sig, at Skifteretten skulde udføre dette Tilsyn som en extrajudicial Forretning, og dette forekommer mig ogsaa at være klart af Affattelsen, idet man ellers ikke godt kunde underordne Skifteretten Amtmanden. Amtmanden er den øverste Pupilautoritet og Skifteretten den nederste. Derved er det, efter min Mening, tilstrækkelig tydeligt udtalt, at den Function, som Loven vil tillægge Skifteretten, ikke kan henføres under de judicielle, men ligesom maa siges at være extrajudicial, administrerende, administrativ, eller hvad det ærede Medlem igrigt vil kalde det. (R. E. Larsen: I Kjøbenhavn?) Ja, i Kjøbenhavn bliver det det Samme.